

מייד לתל-השומר, כי יש לו התקפת-כליות. כשהגענו לתל-השומר, בדקו אותו וה' רופאים וקבעו כי הרופא בחדרה סתם בלבב את המוח. לויקטור לא היה כלום בכליות..."

"חזרנו לגתניה, ממשיך אריה, ושום דבר לא השתנה. ויקטור המשיך לצי- עוק מכאבים. ראינו ככה, אז החלטנו ללכת בכוח. הועקנו שני חברה מרוקאים משיכון דיר-לטולה, שידועים בגתניה בר- תור בריונירצה, ושלחנו אותם עם ויק- טור לחדרה. אמרנו להם שאם לא יטפלו בו גם הפעם, שיהפכו את כל בית-החולים ובאמת בפעם הזאת השכיבו אותו במיטה מיוחדת, שמתחה לו את הגב. סוף-סוף הכאבים פסקו.

מוות בחנק

מכאבי-גב

ה משיך אריה: "כעבור כמה ימים זה היה כנראה צורך במיטה המיוחדת למישהו אחר, אז הרדימו אותו, שמו לו גבס בחצי-גוף עליון, וכשהתעורר שלחו אותו הביתה.

"כמה שעות אחרי שויקטור הגיע בה- זרה, הוא התחיל להיחנק. ממש התחיל להחליף צבעים ולצעוק: אני נחנק, תפשי- נו אותו ונסענו כמו משוגעים לתל-השומר. שם פתחו לו פתח-נשימה בגרון, אבל לחינם. כעבור שעהיים בערך לא היה כבר ויקטור."

עם היוודע האסון, החלה בשיכון מנכנס

השנה. משמאל מביט אל המצלמה הבן השני של הזוג, אבי, בן השנה וחצי. יוסף וברכה אספו את מירב ברגע שהגיעה לאזנם השמועה הנוראה, בדבר כוונת המכשפות לקבור את הילדה חיים.

ברכה זולטי, מרכיבה את מירב. מאחורי ברכה יושב בעלה יוסף, בידו בנם יובל, בן חצי

זקנות העדה קבעו: היא לא הצליחה להרוג את אמה

בלידתה, לכן הרגה את אביה שלושה חודשים...

על זה שרוצים לקחת את הילדה ולקבור אותה חיים עם אביה. רצתי מיד לשם, לקחתי את הילדה, עטפתי אותה בכמה שמיכות והבאתי אותה אלי. האמא שלה ידעה רק שיותר טוב שאני אטפל בילדה בזמן האבל. היא לא ידעה כלום על השי-

השתוללות רבתי. זקנות-העדה החלו רצות ברחובות, עוברות מבלוק אחד למישהו, צווחות בהיסטריה, מורטות שערן, שורטות את בשרן עד זוב דם, ומייללות: "השטן ניצח, השטן השיג את שלו".

מות האב היה לזקנות הוכחה ניצחת, כי התינוקת הנוראית, שנולדה שלא כדרך הטבע, היא בת-השטן. היא לא הצליחה להרוג את האמא שלה כשנולדה, או חיכה תה והרגה את האבא, קבעו הידעוניות. תוך שעות, נפלה ההחלטה: כשיביאו את האב לקבורה, יש לקבור עימו את בת-השטן — בעודה בחיים. רק מעשה זה

האב המנוח ויקטור כהן, שנפטר בעודו במלוא אוננו, לאחר שהרים משא כבד וניזוק בגבו. מימין: מקום קבורתו של האב ויקטור כהן.

יסיר את הכישוף הנורא מעל המשפחה. כך הלכה ופשטה בשיכון הקטן יללת המכשפות. לבסוף הגיעה גם למקום ממנו צמחה הישועה. למשפחת כהן זוג חברים קרובים, יוסף וברכה זולטי. כששמעה ברכה, צעירה חגיגית בת 24, על המהומה שפשטה סביב מירב, מיהרה לבית כהן.

המלאכים

הגואלים

ס יפיה ברכה השבוע, בהחזיקה את מירב באהבה שלא נפלה במאום מאהר בת-אם: "הבנתי כי לאימה לא היתה שום אפשרות לדעת מה קורה עם הילדים בגלל האסון. היא היתה בהלם. ארבעת הילדים האחרים של ויקטור ז"ל גדולים כבר פחות או יותר, אבל מירב תינוקת. אני יודעת איך זה. יש לי שניים קטנים משלי. ככה שהייתי לוקחת אותה אלי איך שלא יהיה. שמעתי את הצעקות הנוראות בשיכון

האם לבושת השחורים, שאת בתה בת שלושת החודשים ביקשו הנשים הזקנות לקבור בעודה בחיים.

געון הזה של הזקנות. עליידה הן פחדו לצעוק על העניין של הקבורה, המכשפות האלה."

ברכה מפנה מבטה אל התינוקת, היונקת כל אותה עת בשקיקה רבה מתוך הבקי- בוק. התינוקת רחוקה מאד מלהיראות כבת-שטן, בלחייה הוורודות ובכפותיה הור- עירות, בהן היא נצמדת לבקבוק. "איך אפשר, איך אפשר? ממלמלת בר- כה, עדיין מוועזת. כשמלאכה המושיע פונה אליה, מפנה מירב את ראשה, ומחיי- כות העיניים הזעירות. כמו ידעה, כי כאן אין למכשפות שליטה.